

ŽOLDNÉŘI

TOMÁŠ BARTOŠ

Brána se pomalu začínala zvedat, na infra to poznali podle pásu tmavší barvy objevující se u spodního okraje. Na druhé straně bylo ještě o třicet kelvinů méně. Tlakoměr pomalu klesl k hodnotě jednoho a půl Pascalu, k standardnímu tlaku na povrchu Pluta.

Postupně se jim otevřel výhled z prostorné jeskyně v metanovém ledu. Ústila na povrch, rozeznávali pableskující linii horizontu. Obloha byla čistá, bez oparu a čerň připomínala samet poprášený mikroskopickými brilianty.

„Jsou tu krápníky,“ řekl překvapeně Gunner.

Pietro aktivoval světlo, bílá záře se odrazila od dvou křišťálovou slupkou potažených těl visících ze stropu. Mrtví byli svlečeni donaha, prvnímu chyběly nohy, druhému tři čtvrtiny trupu, páteř vyčnívala z torza jako ostnatá pila.

Chorybd došel až k tělům, zbraň hlavní k zemi. Dotkl se zachovalejšího torza a okamžik studoval obličej.

„Znal jsem ho. Myslím, že jsme našli Reinhardovy lidi. Teda aspoň dva z nich.“

„Kurva, kurva, kurva. To je jak tehdy v tý zasraný Africe, když se všichni zbláznili a vyhlásili kanibalismus za součást náboženství,“ zanađával Pietro. „Měli bychom se co nejrychleji vrátit, tohle bude majora zatraceně zajímat.“

Bez domluvy zacouvali zpět do chodby, zavřeli za sebou a ještě opatrněji než přišli se vydali na zpáteční cestu.

Malá knižní řada Poutník č. 46

Žoldnéři

T O M Á Š B A R T O Š

Tomáš Bartoš: Žoldnéři

Copyright © 2006 Tomáš Bartoš

Illustrations © 2006 Martin Hlavatý

Publisher © 2006 Klub Julese Vernea

ISBN 80-85892-89-8 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-905053-1-5 (PDF)

ISBN 978-80-905053-2-2 (ePub)

ISBN 978-80-905053-3-9 (mobi)

OBSAH

Kapitola první PŘISTÁNÍ	7
Kapitola druhá VÝSADEK.....	21
Kapitola třetí V ZEMI ULTRAMRAZU	34
Kapitola čtvrtá EREBOS	47
Kapitola pátá VIZITKA SMRTI.....	72
Kapitola šestá VSTRÍČ ZKÁZE.....	80
Kapitola sedmá HODNÍ A OŠKLIVÍ.....	89
Kapitola osmá DO JÁMY LVOVÉ	98
Kapitola devátá TRIUMF VÍTĚZŮ.....	122
Kapitola desátá PŘÍZRAK MINULOSTI.....	132
Kapitola jedenáctá TUČNÉ SOUSTO SMRTI.....	145
Kapitola dvanáctá KONTAKT	161
Kapitola třináctá HŘÍCHY SOUČASNÉ I MINULÉ.....	187
Kapitola čtrnáctá POD PALBOU	209
Kapitola patnáctá NEČEKANÝ SPOJENEC	242
Kapitola šestnáctá NA STOPĚ	266
Kapitola sedmnáctá POMOC ZE ZEMĚ.....	273
Kapitola osmnáctá LÍSTEK BEZ NÁVRATU.....	295
Kapitola devatenáctá ZAKUTI DO OCELI	305
Kapitola dvacátá NA ŽIVOT A NA SMRT	316
Kapitola dvacátá první JEDEN ZA VŠECHNY, VŠICHNI ZA JEDNOHO.....	373
Epilog.....	385
Post epilog.....	390
Doslov	393
Žoldnéři – válka budoucnosti.....	393

Kapitola první

PŘISTÁNÍ

Gunner si vložil do úst štědrou porci žvýkacího tabáku a začal ho energicky zpracovávat, až se mu na hranatých čelistech dělaly boule svalů. Po celou dobu letu si dal pokoj a dodržoval předpisy, jako by byl cucácký kadet. Jenomže ve výsadkovém modulu na oběžné dráze ve vzdálenosti třiceti tisíc kilometrů od Pluta už mu do toho žádný důstojník z fracht'áku nemohl kecat a on to věděl.

Pneutechnika zašustila, komory se jedna za druhou začaly uzavírat. Brassi jako na povel vytáhl z kapsy malou krabičku, připlácl ji na viditelně se zakřivující stěnu a z reproduktoru zazněl řízný rokenrol. Aniž si to uvědomoval, pohupoval hlavou do rytmu a dál kontroloval na nástěnném displeji mapu nahranou z WPCEčka. Taktickou jednotkou, jejíž plný název zněl *War Personál Computational Equipment*, byl vybavený každý, ale ne každý využíval všechny její možnosti a Brassi teď upřednostnil staromódní periférii.

Kuzmin seděl se zavřenýma očima a poslepu do nekonečna obtahoval na popruhu granátometu ze speciální tkaniny svůj nůž. Měl ostří z lité keramiky a obtahovat nepotřeboval. Navíc, i když bylo pouzdro na stěhně skafandru vyrobené z velmi odolného materiálu, představovala čepel ve vakuu jisté bezpečnostní riziko.

Ocelové *klak* roztráslu kabinu, po napjatém očekávání zazněl ostrý nemelodický zvuk evokující otírání lodního kýlu o kovové dno. Spiceová pozdvihla

hlavu, namodralé zbarvení jejích očí prozrazovalo, že ve skutečnosti opět projíždí některou ze svých počítačových simulací.

„Břídilové, uvolnili nás při změně vektoru. Trochu jim poškrábeme barvu,“ zkonstatovala, odepjala pouzdro s pistolí přidržované na skafandru suchým zipem a připevnila ho na opěradlo sedadla. To bylo jediné znamení, že očekává i jiné než hladké přistání.

Brugger zkontroloval hromadu výstroje, vesměs těžkých zbraní a energetických jednotek na podlaze mezi řadami sedadel. Všechny popruhy držely, magnetické zámky také. Rychlopalnou elektromagnetickou karabinu, svou osobní zbraň, však dál držel na kolenou. Tvrdil, že jednou málem přišel o krk, protože nebyl ozbrojen, a tuhle chybu už nemínil zopakovat.

„Zážeh,“ ozval se v interkomu Kovacs. „Držte si klobouky, pojedem z kopce, přímo na dno gravitační studny Charón – Pluto. Takovou jízdu jste ještě nezažili.“

O Kovacsovi se tvrdilo, že dokáže pilotovat i řízenou střelu. Deset členů přepadového komanda se o tom už několikrát přesvědčilo. Na rozdíl od taktických plánovačů mise považovali tajné přistání na kontinentě Byutech, vlastnictví stejnojmenného koncernu, za hračku.

Kabina se roztřásla divokými vibracemi, do uší se zahryzlo ječení motorů spalujících kapalný vodík.

„Spěchá, musí nás udržet v zákrytu Charóna,“ komentovala Spiceová týrání motorů.

Pietro se naklonil těsně k Chorybdovi, jeho snědá plet' člověka ze středomoří se oproti ebenové pokožce obrovského černocho zdála skoro bílá.

„Když jsem před odletem flámoval se ženským, řekl jsem jedny bloncce, že když vydrží ve stejném podniku, než se vrátím, ukážu jí, jak se to dělá ve stavu beztlíže. A vona mi řekla, dobrý, dám ti slevu.“

Chorybd se ke společníkovi otočil a vážně se na něho podíval nevinně vyhlížejícíma očima.

„Ale na Zemi jí těžko ukážeš, jak se to dělá ve stavu beztlíže. Navíc. Spiceová ti nedá a nikoho jiného na šukání tu nenajdeš. A pokud vím, stále nemáš šajn, jak se to vlastně v nulce dělá.“

„No právě, a vo tom to je!“ zakřenil se Pietro.

Chorybd okamžik přemýšlel, pak zkřivil rty v úsměvu a vzápětí se oba, malý i velký muž, hlučně rozchechtali.

Gunner obšťastnil podlahu dalším plivancem, motory zvýšily tóninu, světla pohasla. Kovacs ždímal ze zdrojů maximum.

„Za chvíli nám bude horko, i když je dole minus dvě stě třicet pět. A podle předpovědi počasí se to v dalších dnech nezlepší. Sestupujeme, nasad'te si helmy,“ promluvil ke komandu McBane.

V majorově hlase bylo tolik vzrušení jako v pomalu narůstajícím antarktickým ledovci.

Osvětlení zablikalo a z civilní žluti přešlo k pulsující rudé, tubus, obsazený dvěma šesticemi lidí upoutaných v rozměrných křeslech naproti sobě, se náhle zdál ještě stísněnější a připomínal rakev.

„Proč jste vlastně tady?“ snažil se překřičet jakot raketových motorů muž sedící nejvíc vlevo, jediný, který si ještě nezačal nasazovat přilbu.

Spiceová se na něho podívala a ušklíbla se.

„Zeptejte se ještě jednou, až budeme dole.“

S posledním slovem uzávěr helmy zaklapl, kontrolní panel na opěradle křesla zamrkal a jedno po druhém na něm naskočila zelená světla – skafandr byl napojen na život podporující funkce přistávacího modulu.

Stejně jako ostatním se jí nelíbilo, že s sebou mají novináře, ale to byla jedna ze základních podmínek kontraktu, který sjednal major. Otravovalo ji, že se ten floutek zaměřil právě na ni. Zřejmě předpokládal, že jako žena bude jakékoliv komunikaci nejpřístupnější. Neuráželo ji to, jen tím Frederick Backsyht v jejích očích klesl ještě hlouběji. Měl se na svou práci pořádně připravit – prostudovat si osobní materiály žoldnéřů, které mu alespoň zčásti jejich zaměstnavatel určitě zpřístupnil. Pak by věděl, že Spiceová toho nikdy moc nenamluví, tím méně s novinářem. S větším úspěchem mohl hledat mrtvolu v prázdném hrobě.

Druhý chlápek, kterého s sebou vlekli, byl aspoň tichý a zdál se zatím v pohodě. Byl to specialista nejvyššího ranku a Spiceová si uvědomovala, že až splní úkol, budou potřebovat někoho, kdo zakonzervuje technologii. O ni tady hlavně šlo. Backsyht byl jen osinou v zadku.

Snížila přiblížení, tím zvětšila zorný úhel hledí helmy a jediným pohledem obsáhla všechny spoléčníky. Všichni už byli přikurtováni, mohutný Vorošilov, tísněný devítibodovým bezpečnostním pásem, se snažil přemístit malíčkem v rukavici šachovou figurku na titěrné

šachovnici přilepené ke koleni. Nedal se přesvědčit a nikdy nehrál šachy s počítačem na displeji, místo toho do nekonečna přehrával partie starých mistrů. Divnej chlap, pomyslela si Spiceová. Možná to mělo něco společného s tím, že byl Rus. Na druhou stranu, dalo se na něho ve všem spolehnout. Backsyht stále zápasil s helmou a nebyl připraven na sestup.

„Když budeme mít štěstí, nepřežije přistání,“ utrousila na volném kanálu.

„Copak, Spiceová, už se ti snažil dostat pod sukně?“ zakřenil se Gunner a jeho poznámku doprovodilo krátké Pietrovo uchechtnutí.

„Ještě má všechny prsty, na rozdíl od tebe,“ odsekla jedovatě.

Zrychlení ho zamáčklo do polstrování rychleji, než stačil odpovědět.

Brassi soustředěně sledoval ukazatel přetížení na holodispleji. Jeden a půl g, dvě g, dvě a půl g. Už bez pomoci exoskeletu nedokázal odlepit ruku od opěradla, i dýchání se stávalo obtížným. A motory dál ječely a každou sekundu polykaly stovky kilogramů drahocenného paliva. K Plutu se přibližovali po standardní trajektorii frachtáku dovážejícího proviant a další vybavení z koncernových základen na Titanu. Teď se potřebovali bleskově prosmeknout kolem Charona, měsíce Pluta, který měl zhruba čtvrtinovou velikost planety, kolem níž obíhal. Pak, kryti rojem meteoritů, se měli spustit až k povrchu. Brassi uvažoval, zda je roj meteoritů náhoda, kterou taktici SONICBMu využili, nebo byla jejich technologie na takové výši, že ho dokázali nějakým zatraceným způsobem vyvolat. Čtyři g, ječení turbín přešlo do boostovaného fortissima, číslovka

se rozplynula v šedém poli odkrvených očí a pak zorné pole zčernalo úplně. Když znovu nabyl vědomí, nacházeli se ve stavu beztlíže. To znamenalo, že jsou na ideální přibližovací trajektorii.

Brassi nacvičeným pohybem zornic a akomodací čočky probudil HID – *Human Interface Device* – ze spícího režimu a s jeho pomocí napojil WPCEčko na systémy přistávacího modulu. HID představoval nejspolehlivější a nejméně náročný způsob ovládání jakékoliv techniky, hardwaru i softwaru. Komunikační rozhraní bylo promítáno přímo na sítnici oka, a to buď miniaturními implantovanými, nebo externími kamerami v brýlích, štítku čepice nebo průhledítka helmy, jak kdo preferoval. Veškeré ovládání se pak odehrávalo prostřednictvím očí.

Brassi spokojeně mlaskl, konečně měl přístup k čidlům modulu. Přes stísněný obraz interiéru tubusu, v němž se všichni nacházeli, se rozprostřel záběr rychle se přibližující bílé koule zohyzděné občasnými tmavými skvrnami. Řídká metanová atmosféra Pluta, sahající až do výše tří tisíc kilometrů, si mezi meteory začala vybírat svou daň. Ty letící nejnižší se třením rozehrívaly a dál zpomalovaly, kusy materiálu obsahující kyslík vázaný v ledu bez výstrahy vybuchovaly v ohňostrojích oslnivých záblesků – metan s kyslíkem tvořil explozivní směs.

Na okamžik se na výškoměru zastavil údaj tisíc kilometrů, automatické hlášení systémů přerušil praskot doprovázející průlet ionosférou. Teď padali k povrchu jen o něco pomaleji než vlastním rozpadem zbržděný meteorit, Brassi přepnul na motorická schémata a viděl rudou barvou zářící symboly pump připravených čerpat do spalovacích komor tuny paliva. Měli pár sekund na to,

aby snížili rychlost na pět machů a z kosmického plavidla se stali kluzákem.

„Brzdím,“ zazněl Kovacsův hlas plný nefalšovaného potěšení.

Brassiho vědomí bliklo jako sfouknutá svíce, decelerační vložky skafandru pracovaly na sto deset procent nominálního výkonu. Na několik dlouhých okamžiků se přetížení vyšplhalo až nad hodnotu deseti g. Při vědomí zůstali jen Gunner a Vorošilov. Gunner napjatě pozoroval zbraně upoutané na podlaze, jako by jim přetížení mohlo ublížit víc než lidem, Vorošilov mrzutě sledoval miniaturní šachové figurky setrvačností smýkané po šachovnici. Bylo mu jasné, že tuhle partii už nedohraje.

„Výška tisíc pět set metrů, okolní teplota devadesát pět kelvinů. Držíme se na spodním okraji inverzní vrstvy v koridoru mezi štítovými valy Griuevič a Staso. Tady končí mé operační pokyny,“ promluvil Kovacs v interkomu. „Nemám žádné indikace, že by nás nepřítel zachytil.“

Kuzmin spokojeně pokývl hlavou. Tohle už se víc podobalo cestování letadlem a nezáleželo na tom, že zrovna neletí nad Zemí. Země pro něj vůbec příliš neznamenal. Kariéru začal jako jeden z hornických vzbouřenců na Měsíci. Prolezl tehdy technologickými průduchy a šachtami, o kterých neměl ponětí ani hlavní šéfinženýr, a krvavým způsobem si pak vynutil poslušnost členů *Výboru pro potlačení stávků*. Neodsoudili ho, protože jeho obhájce dokázal, že

manažeri dosazení firmou se právě rozhodli vyhodit do povětří poklopy nad několika menšími šachtami, čímž by spolehlivě způsobili dekompresi dolu a smrt všech zaměstnanců v daném sektoru. Těžební společnost mu byla dokonce donucena refundovat mzdu s dvojnásobným bonusem. Rozsudek, peníze ani krátká publicita ho však nezajímaly. Jeho kousek způsobil, že dostal několik zajímavých nabídek. Jednu si vybral, splnil zadaný úkol a dokonce přitom i přežil. To se to pak opakovalo mnohokrát. Už dávno nebyl mladíčkem, který se spoléhal na odhad, přirozenou inteligenci a bleskovou koordinaci. Patřil mezi tisícovku nejlépe placených korporálních žoldněrů na světě a právě se chystal přistát na Plutu. Na okamžik se zamyslel nad tím, kde všude už byl. Vlastně nová místa poznával rád.

„Pokračujte koridorem,“ odpověděl Kovacsovi major. „Tady William Alva McBane, koncesovaný žoldněr, číslo 12 – 35 – 89. Naše koordináty jsou,“ pokračoval mechanickým hlasem určeným palubnímu deníku a černé skřínce přistávajícího modulu a odcitoval sérii čísel udávajících jejich polohu v prostoru Sluneční soustavy.

Bez výstrahy se rozezněly desítky poplašných systémů, elektronika včetně záložních obvodů hlásila totální přetížení. Než stačil kdokoliv zareagovat, chaos utichl, přístroje se vrátily do zeleného pásma, jako by se nic nestalo. Spiceová se nejistě rozhlédla po ostatních. Ona byla expert na řídicí bojové systémy a další věci okolo nich, ale s ničím podobným se nikdy nesetkala.

Odezva elektronických obvodů modulu vypadala, jako by systém profoukla logická smršť vyššího řádu.

„Pokud slyšíte můj hlas, majore, znamená to, že jste se i se svou jednotkou dostal na Pluto do oblasti kontinentu vlastněného korporací Byutech,“ zazněl neočekávaně hlas generálního dědičného ředitele koncernu SONICBM.

Spiceová pohledem přelétla své druhy. Nikdo nedal najevo překvapení, koneckonců stejně jako ona sama. Tohle hlášení bylo zjevně součástí jejich úkolu.

„Právě se vám otevřel přístup k posledním utajeným datům, která potřebujete k úspěšnému zakončení mise. Přeji vám i vašim mužům mnoho štěstí.“

Hlas dědičného generálního ředitele se odmlčel a audio vstup vystřídala mapa s vyznačeným bodem u úpatí pohoří.

„Mám koordináty,“ potvrdil Kovacs, současně je ostrá zatáčka vmáčkla do sedadel.

„Vy jste se vydali na misi na Pluto, aniž byste měli k dispozici všechny informace?“ vybuchl hystericky Backsyht.

„Ano,“ odpověděl mu McBane klidně a novinář nedokázal potlačit vyděšené vydechnutí.

Spiceové zacukaly koutky. To byl celý jejich major. Jediným suše vyřčeným slovem dokázal člověka usadit, vytočit, donutit k podání maximálního výkonu.

„Zachytil jsem fragmentovaný puls dopplerovského radaru, režim pasivita nula,“ ustříhl další pokusy o konverzaci Kovacs.

Vedl stroj níž pod vrstvou metanových mraků, optika jim odhalila výhled na rovinatý, prasklinami a průrvami zbrázděný terén, po obou stranách se zvedaly rovnoběžné valy pohoří. Krajina měla barvu a strukturu špatně udělané laskonky poskvrněné plísní; bílá se střídala s šedou, metanovo-dusíkový led ve všech jeho podobách.

Radar postupně odhalil údolí zakusující se do valu Griuevič přesně v místě dodaných koordinát. Kovacs vydal pokyn, na periférii holodispleje se bouřlivě přelévaly barvy, jak palubní počítač zápasil s jeho rozkazem a aerodynamikou. Pak s citem pilota, jehož intuice předčí výpočetní výkon, na okamžik řízení odlehčil, aerodynamická nestabilita, k jejímuž vyrovnání by bylo nutno použít část palivové rezervy, pominula, *fly by wire* systém se chytil a raketoplán poslušně zamířil mezi strmé stěny.

„Na to, že je to všechno z ledu, jsou ty kopce dost prudké,“ poznamenal Kovacs a zvedl je o sto metrů výš. Údolí se zužovalo, rovné dno z ker zmizelo a změnilo se v peklo ledu drceného tlakem hroutících se ledovců.

„Je tu pětadvacetinová gravitace oproti standardu,“ odpověděl McBane. „Pokud nás dostanete o dalších deset kilometrů dál, ušetří nám to práci.“

Kovacse napadlo, co asi jeho velitel sleduje, ale používal vlastní HID, nikoliv periferie pilotní kabiny, a na ten neviděl.

„To nebude problém, pane,“ ušklíbl se spokojeně.

Zaznělo tiché cinknutí výstrahy, na okamžik problikla ikona laserového kontaktu, jako by si na ně někdo posvítil.

„To mohlo být falešné echo, pane. Všechny parametry až na jediný jsou pod limitem,“ okomentoval Kovacs údaje, aniž by jim věnoval víc než letmý pohled.

Jejich rychlost už byla menší než pět set kilometrů za hodinu a dál klesala, brzdící motory s proměnlivým vektorem tahu polykaly poslední kilogramy paliva.

„To se hlásí základna, náš cíl,“ vysvětlil McBane. „Nainstalovali tam speciální antistealth lokační vybavení.“

Další cinknutí.

„Raději nás posad'te, Kovacsi. Nevím, jak moc chytré je místní A. I. Pokud by správně nevyhodnotilo náš kód a přidělilo nám špatný identifikační tag...“ nechal větu nedopovězenou.

Motory zavyly a nápor zpětného tahu rozvibroval celou konstrukci, stroj začal pomalu klesat. Se zmenšující se vzdáleností od povrchu žhavé plyny proudící od trysek natavovaly metanový povrch, okamžitě je zahalil mrak bílé metánové mlhy.

„Přistávací radar zmatkuje, nestabilní údaje,“ hlásil Kovacs. „Chytnu se pevného bodu v okolí a posadím to citem.“

Fincher nervózně zaklepal prsty na vázací přezky popruhů. Cítil jak se stroj houpe na místě a pomalu klesá. Věděl, co se děje. Horké trysky motorů rozpustily povrch pod nimi a oni se teď snaží přistát do vřící polévky z metanu, dusíku, oxidu uhličitého a pár dalších plynů. Když to nevyjde, mohli by klesnout někam dolů, na pevné dno, a pak, až se uvolněný plyn nad nimi bleskově

vysráží v miniaturní krystalky, které je zasypou a spojí se v novou vrstvu ledu, tam zůstat až do konce svých dnů. Které by v tom případě přišly docela rychle.

„Vysouvám vzpěry,“ uslyšel Kovacse na obecném okruhu.

Stroj se zatřásl tak intenzivně, až to pocítil i přes polstrování sedadla, skřípění a drhnutí oceli o ocel budilo představu, že celý modul páře nějaký gigantický skalpel.

„Jsou trochu přimrzlé, musel jsem hydraulice dát víc šťávy, nic se neděje,“ informoval Kovacs.

Fincher se ušklíbl. Pamatoval si, jak Kovacs požadoval po technicích SONICBMu, aby u přistávacího modulu předělali celý systém vnější hydrauliky na výkonnější. Ten chlap měl prostě čich. Privřel oči a představoval si, jak se patnáct metrů dlouhé vzpěry z oceli, schopné zachovat si jistou pružnost i při teplotách pouhých pár desítek kelvinů nad absolutní nulou, zasouvají do bleskově sublimujícího ledu, chaosu molekul, které v supernízkém tlaku a supernízké teplotě neměly možnost zkapalnět, bleskově se ochlazují a klesají níž a níž do mrazivého pekla. Byl nervózní a přiznával si to. Tohle bylo nebezpečí, které nemohl ovlivnit. Pohledem sklouzl na Vorošilova. Mlčenlivý Rus už měl opět rozestavené figury a hloubal nad šachovnicí, Pietro zdánlivě spal, Brassi něco studoval na konzoli a vybavoval se s palubním počítačem. Všichni kromě Backsyhta a Edwarda Wellera byli naprosto klidní. Fincher si vzpomněl na první akci, které se s majorovým týmem zúčastnil. Tehdy je podezříval z omezenosti, která jim zabraňovala uvědomit si všechna nebezpečí. Později, když se sám stal členem týmu, se mnohokrát přesvědčil, že tomu tak není.

Modul sebou trhl, zdálo se, že stojí, ale pak začal opět pomalu nestejnoměrně klesat, jako by se propadali do bažiny. A oni se opravdu propadali do bažiny.

„To nemůžeme přežít, to nemůžeme přežít. Bez přistávací dráhy je to nesmysl!“ drmolil Backsyht.

Fincher se ušklíbl. Novinář, aniž si to uvědomil, aktivoval vstup na veřejný komunikační kanál a teď ho slyšeli všichni. Odfiltroval ho a podíval se na záznamy čidel modulu, současně zjistil, kdo všechno je ještě sleduje. Weller, Brassi, samozřejmě Kovacs a Spiceová.

„Tak, už ležíme na břiše,“ uslyšel ji zamumlat.

Současně zmlkly motory, stroj se zhoupl, a protože ho nic nedrželo, dál se pomalu propadal. Fincher polkl žluč, představil si hlubinu, do níž se v další chvíli zvolna, ale neodvratitelně poslušně gravitace Pluta zřítí. Nejprve uslyšel děsivé zaskřípání, pak teprve přišel otřes a pohyb ustal.

Zatajil dech, jako by jakýkoliv pohyb mohl narušit vratkou rovnováhu. S trochou škodolibosti zaregistroval, že všichni strnuli jako on.

„Stojíme,“ zahlaholil do mikrofonu spokojený Kovacs. „Už to okolo nás zase všechno mrzne.“

Fincher se opět opřel a uvolnil se. Všiml si, že se na něj Spiceová dívá. Měla vypnutou holoniku a viděl jí do tváře.

„Bylo to napínavý, co?“ zasmála se.

Byl to úsměv, který by se vyjímal na titulní straně kteréhokoliv módního žurnálu. To byla jedna z mála věcí, které nikdy nepochopil – co tak krásná ženská jako ona dělá tady.

„Jo, bylo,“ přitakal s úlevou.

„Proti krtkování na Mount Olympu pěkná nuda,“ zavrčel Gunner. „Očistěte si své posraný půlky, za chvíli jdeme do akce.“

Pietro se odkurtoval jako první a po dlouhém sezení se protáhl.

„Bože, jsem celej dřevěnej. Máme čas na jedno pohodlný číslo, nedala by sis říct, Spiceová?“

I ve skafandru se mu dokonale podařilo naznačit lascivní pohyb pánví.

Fincher se podíval na vnitřní teploměr kabiny. Major odpojil přístroje pro podporu života, zřejmě aby šetřil energií. Teplota už stačila klesnout na minus deset.

„Pietro, pokud se svlečeš jako první, dám si říct,“ utřela Spiceová malého Itala a vzápětí se Chorybd rozesmál svým basovým smíchem.

„Mám už kompletní operační údaje. Začínám s brífinkem,“ utnul zábavu McBane.

Kapitola druhá

VÝSADEK

Kuzmin zkontroloval indikátory na plazmové svářečce. Teď svářet nehodlal, naopak se potřeboval v co nejkratší době prořezat trupem modulu ven. Polstrování už strhali a přestože mu HID ve spolupráci s hlavním počítačem raketoplánu promítal do zorného pole rozmístění jednotlivých palubních systémů od elektroinstalace po optickou kabeláž, Kuzmin si je pro jistotu ještě překreslil přímo na kov trupu. Nebylo by dobré, kdyby porušil palivové vedení ke korekčním motorům. Pár kilogramů paliva tam určitě zůstalo a kdyby mu explodovaly rovnou do obličeje, nezachránil by ho ani skafandr.

„Začínám,“ oznámil ostatním.

Kromě Chorybda, který mu pomáhal, se všichni tísnili v nejbvzdálenější části modulu.

Stiskl tlačítko a i přes rukavice ucítil jemné vibrace. Pak zapnul žhavení a tryskající plazma získala nejprve žlutou, pak bílou modrou barvu. Rozkročil se a začal řezat vnitřní obšívku trupu.

Tavený kov odkapával na podlahu, trup hlasitě praskal, jak se řezem uvolňovala vnitřní pnutí. Po dvaceti minutách soustředěné práce narazil Kuzmin na vnější keramické obložení. Zvýšil výkon, hlasité zasyčení ho překvapilo, ale vzápětí se uklidnil – to byl jen vzduch unikající z kabiny. Pokračoval a po chvíli se mu orosilo hledí helmy. Přestal pracovat a překvapeně se otočil k ostatním. Na stropě, skafandrech, všude kondenzoval

dusík a další plyny ze zkapalňující se atmosféry v modulu. Gunner už starostlivě otíral zbraně.

„Za chvíli začne opravdu mrznout,“ ucedil Kuzmin a dal se znovu do práce.

Viděl už spoustu zvláštních věcí a tahle nepatřila ani zdaleka k těm nejpodivnějším.

Víc než hodinu mu trvalo, než do trupu vyřezal obdélník dva metry na metr a půl, další půlhodinu čistil hrany, aby si o ně nikdo nepoškodil skafandr. Úspěch často záležel na maličkostech a pečlivosti, Kuzminovi to nikdo nemusel říkat. Nakonec vypnul plazmovou svářečku, počkal nezbytných pět minut, až se ústí ochladí, a odložil ji. On vyřezal průlez, on vyzkouší, zda je vše v pořádku. Jedno ze základních pravidel platných ve vesmíru. V nízké gravitaci stačilo lehce se odrazit a jako pomalu stoupající balón vyplul z vnitřního prostoru modulu ven.

Sotva se ocitl nad pláštěm raketoplánu, přilepil se podrážkami bot k litému keramickému štítu trupu a zastavil tak svůj stoupavý pohyb. Současně nastavil optiky na vysoké zvětšení kombinované s panoramatickým záběrem blízkého okolí v úhlu sto osmdesáti stupňů. Bělošedé hory všude okolo, pustota zvrásněného ledu a černočerná obloha posetá hvězdami. Na Kuzmina dýchlo nepřátelské prázdno a poslušen animálního instinktu tasil pistoli. Speciální model, pistole ČZ české výroby s velkokapacitním zásobníkem na šest nábojů ráže.70 s dvousložkovým střelným prachem vyvinutým pro použití ve vakuu. Výhodou téhle zbraně byla spolehlivost ve všech možných podmínkách. Nikoho neviděl, ale měl silný pocit, že není sám, že ho někdo sleduje. Možná to bylo jen cizostí světa okolo. Opatrně se

rozhlédl kolem dokola, čidla skafandru propojená s posledními funkčními senzory raketoplánu. Stále nic.

„Komentujte pozorování, Kuzmine,“ pobídl ho McBane.

„V dohledu žádné známky lidské činnosti, modul je ze tří čtvrtin pod ledem, pořádně jsme to tu provařili, ale uvolněné plyny už zmrzly, ve vzdálenějším okolí ještě sněží. Sníh zakrývá všechny stopy po přistání, za pár minut to tu bude vypadat jako dřív,“ popisoval Kuzmin. „Přes ten klid mám pocit, že mi každou chvíli skočí něco na záda. A zatraceně mě zebou nohy,“ dodal nakonec.

„Aktivuj dodatečné vyhřívání bot, mají největší tepelné ztráty,“ ozval se okamžitě Brassi. „Mám tě na diagnostice.“

Kuzmin očima prohledal kontrolní holopanel a chvíli mu trvalo, než požadovanou položku našel.

„V pořádku,“ okomentoval Brassi.

„Začínáme fázi 2 výsadku,“ oznámil major a probudil tak žoldnéře z napjatého klidu.

Gunner se zazubil, vybral z hromady zbraní rozměrnou bednu a opatrně ji prostrčil prořezaným otvorem vzhůru. Nespěchal, každý jeho pohyb byl pečlivě promyšlený a natrénovaný. Cvičili v nízké gravitaci dost dlouho, aby získal cit pro manipulaci s těžkými objekty. Tělo raketového kompletu, které podával nahoru, vážilo na Plutu sotva nějakých osm kilogramů, ale stále mělo setrvačnost dvou metráků. To znamenalo, že nebylo vůbec těžké rozdrtit jím někomu

hrudník. Vytáhnout ven další součást a pak zase... práce pokračovala neměnným tempem.

Přilepit hlavní podpěry šasi k podkladu, zaklapnout nosník, zkontrolovat jednotlivé zámky, do dutiny v traverze ze sendvičového kompozitu umístit elektronickou jednotku, zafixovat ji, sjet základní diagnostiku.

Gunner si při sestavování zbraňového kompletu tiše pískal. I přes jistou neohrabanost vlastní každé motoricky náročné činnosti ve skafandru se pohyboval s jistotou baletního mistra, který svůj výstup zná do posledního detailu.

Nasadit podavač střel, *cvak*. Gunner se zarazil. Kontrolní obvody hlásily, že je vše v pořádku, ale zvuk dosednutí zprostředkovaný zpětnou vazbou diagnostických kabelů nebyl tak precizní jako jindy. A tady bylo požadováno dokonalé spojení dvou dokonalých součástí. Poklepal na podavač, ikona kontrolních obvodů pohasla a zase se rozsvítila. Odpojl součást a pozvedl ji před hledí – neviděl nic zvláštního. Vzpomněl si na vymoženosti optiky a nastavil ji nejdříve na pětinasobné zvětšení, pak deseti. Teprve teď uviděl, že kontakty pokrývá mikroskopický film rychle se tvořícího metánového ledu, do něhož se přilepilo několik větších zrn nečistot. Gunner vytáhl z opasku vzduchovou pistoli plněnou ultračistým argonem, ofoukl součástku a připojil ji zpět na místo.

Vlastní WPCEčko připojil na logickou jednotku a provedl dva nezávislé testy, jeden řízený přímo zbraní, druhý osobním počítačem. Vše bylo v pořádku.

Sklonil se k ovládacímu displeji a aktivoval systém. Na okamžik byl procesor jeho WPCEčka využitý na sto procent, to si elektronický mozek zbraně stahoval data a s minimálním zpožděním začal získávat vlastní. Servomotory zavrčely, výmetná šachta raket se zvedla šikmo vzhůru.

Gunner se spokojeně zašklebil. Už nad jejich bezpečností nebděl jen Kuzmin s těžkou odstřelovací puškou, ale posílila ho přenosná raketová věž se schopností vystřelit za patnáct sekund deset řízených střel s konvenční hlavicí.

V zásobníku jich bylo bohužel jen pět, ale člověk nemohl mít všechno. S tím už se smířil.

„Ohnivák je nainstalován, pane, v tomhle mraze ale akumulátory hlásí výdrž jen šest hodin,“ ohlásil.

„Rozumím, nastavte semiautomatický režim, chci, abyste měl stoprocentní kontrolu nad odpálením.“

„Jasně, pane.“

Gunner netušil, co vedlo majora k tomu, že se vzdal ultrarychlé akceschopnosti raketové věže, ale nevadilo mu to. Rád držel prst na spoušti. Považoval to za jednu z rozkoší, které mu svět nabízel.

Backsyht se přesunul na nejvzdálenější část trupu raketoplánu, která nezmizela pod ledem, a zapnul přehrávání.

„Vážení posluchači, čtenáři, diváci. Váš Frederick Backsyht se vám hlásí z Pluta, nejvzdálenější planety Sluneční soustavy. Z nejopuštěnějšího a nejmrazivějšího místa na světě, na kterém dosud pobývalo jen několik set lidí. Právě společně stojíme na počátku nejúžasnějšího, nejdobrodružnějšího a naprosto neskutečného příběhu všech dob. Společně se mnou budete sledovat osudy jednotky profesionálních zabijáků, takzvaných korporačních žoldnéřů. Jejich mise je tak tajná, že rozkazy dostávají až v okamžicích, kdy je nutně potřebují k plnění úkolů. Kromě celé akce, o níž v tuto chvíli vím tak málo jako vy, se pokusím najít odpověď na otázku, co žene tato krvelačná monstra,“ detail Backsyhtovy tváře vystřídal záběr Gunnera stojícího u raketové věže, „na místa, kde sama příroda hrozí na každém kroku smrtí,“ kamera teď zabírala sterilně působící ledové pohoří v okolí, „a kde je pravděpodobnost přežití mizivá i bez toho, že po vás někdo bude střílet.“

Záběr se změnil na detail pistole ČZ pro použití ve vesmíru položené na ledu.

„Těším se na naše další shledání – a doufám, že budu na živu.“

Výraz v obličeji, který doprovázel poslední větu, měl daleko do reportérské suverenity a nadhledu, ale Backsyht ho tam po chvíli váhání nechal. Dodávalo to celému materiálu šťávu, punc skutečnosti.

Z přemýšlení ho vytrhl tichý, ale vtíravý zvukový signál. Holodisplej přesně v rytmu rudě poblikával. V prvním okamžiku se lekl, že se stalo něco skafandru, ale věděl, že při jakékoliv poruše by se mu bez ohledu na vlastní programování HIDu měly primárně zobrazit právě informace týkající se poškození. Stále však sledoval záznam vlastní reportáže. Začal se probírat vzpomínkami z výcviku a váhavě postupoval jedním menu za druhým. Metodou pokusů a omylů zjistil, že příčina signálu tkví někde ve vojenských rutinách, kterým nevěnoval přílišnou pozornost, protože je pro sebe považoval za zbytečné.

Konečně to měl. Alarm znamenal, že ho zaměřil laserový paprsek. Ztuhl, vzápětí se lekl, že se strachy pomočil, ale pocit vlhkosti se nedostavil. Pak si uvědomil, že mu svěrač skutečně povolil, ale zachránil ho katétr. Nutnost, když měl člověk ve skafandru vydržet déle než dvanáct hodin. Po chvíli rozhlížení spatřil vzdálenou postavu na ledové pláni. Přiblížil si ji optikou a přečetl si jméno na čele helmy. Byl to Brugger a mířil na něho nějakou zbraní.

„Co to je za trapné vtipy?“ ohradil se rozhořčeně na veřejném okruhu.

„Kalibruju dálkoměry. Při mínus dvě stě šestatřiceti se ještě nepoužívaly. Ale trvalo ti, než sis toho všiml. Byl bys dávno desetkrát mrtvý,“ dostal nevzrušenou odpověď.

Backsyht si všiml, že Brugger má u sebe celý vozík plný ručních zbraní a zaměřovacích jednotek, a následně zaregistroval hlášení WPCEČka, že s ním už dříve Brugger navázal přímé spojení. Asi kvůli kalibracím, usoudil.

„Proč jste vlastně tady?“ využil toho a zeptal se na soukromém duálním okruhu.

„Podepsal jsem kontrakt,“ odpověděl Brugger lhostejně, odložil pušku a zvedl monstrum připomínající ruční dělo.

Holodisplej informoval Backsyhta, že ho právě zaměřila raketa ThorMin hybridního systému země – země, země – vzduch určená k ničení těžké obrněné techniky.

„Proč jste podepsal kontrakt? Tato mise má podle žoldnéřského dekretu rizikovost A,“ snažil se Bruggera navést k tomu, co ho zajímalo. „Nejnebezpečnější druh mise, který může existovat.“

„Nepatří do áčka, riziko je mimo tabulky. A proč jsem tady doopravdy, do toho je ti hovno,“ odbyl ho zbrojař a zavřel duální kanál.

Backsyht pokrčil rameny. Časem se určitě dozví více. Jeho reportáž bude stejně zveřejněna, teprve až se vrátí na Zemi a projde schvalovacím výborem SONIBMu. Byl si jist, že do té doby se těm testosteronovým pubertákům dříve či později dostane pod kůži.

Složil stativ s kamerou, schoval reportérské nářadí do pouzdra a šouravým krokem zamířil zpět k modulu. Boty s indukčně vyhřívanými hroty ho sice spolehlivě přidržovaly u země, ale nemínil riskovat skok, který nedávno předvedl Pietro. Odrazil se, dolétl do výšky zhruba pětadvaceti metrů a pak mučivě pomalu padal k zemi. Backsyht si uvědomoval všechny fyzikální zákonitosti, které podobný gigantický skok umožňovaly. Na Zemi by Pietro doletěl sotva do výšky jednoho metru. Přestože rozuměl, nechtěl to zkoušet. Pokaždé, než udělal krok, se přesvědčil, zda druhá noha drží bezpečně zaklesnutá do tenkého povlaku ledu pokrývajícího keramický pancíř.

U modulu pro posádku se střetl s Fincherem. Věděl, že je lékařem jednotky, a na rozdíl od ostatních nemontoval traktory ani nekontroloval zbraně, pouze si hrál se svým vlastním vybavením. Doufal, že s ním by mohla být rozumnější řeč. Postavil se opodál, aktivoval duál a chvíli čekal.

„Na kolik si myslíte, že celá tahle legrace přišla?“ oslovil ho kupodivu Fincher jako první, přerušil práci a naznačil pohled okolo.

Backsyht se překvapeně odmlčel. Meziplanetární lety do pásma vnějších planet stále nepatřily mezi turistické atrakce.

„Nevím, určitě pár milionů,“ odpověděl nakonec.

„Mizerný odhad,“ ocenil jeho slova Fincher. „Cesta automatického frachtáku s materiálem stojí osmdesát miliónů. Po ideální trajektorii energeticky nejméně náročnou rychlostí. My jsme vojenská výprava podléhající maximálnímu utajení. To spolu s technologiemi, které máme k dispozici, představuje

bratru půl až miliardu dolarů primárních nákladů. Vy jste si až poté, co jsme rozřezali raketoplán, uvědomil, že musíme uspět – jinak se nikdo z nás nevrátí. A teď pomalu dostáváte skutečný strach.“

Byla to pravda, Backsyht si to uvědomoval.

„A když ne?“ přinutil se říct. „Co když nemáme vůbec šanci uspět?“

Pohrdal sám sebou za to, že se mu třese hlas, ale nedokázal to překonat.

„Myslíte, že někdo vyhodí miliardu pro nic za nic?“ nadhodil Fincher a vrátil se k práci.

Backsyht v duchu zavrtěl hlavou. Ne, nikdo nevyhazuje peníze oknem. Ani ti nejbohatší.

„Vy se nebojíte?“ odvážil se položit ještě jednu otázku.

„Bojím.“

„A proč tu jste?“

„Do toho vám nic není.“

S trochou hořkosti si uvědomil, že od lékaře dostal stejnou odpověď jako od tupého žoldáka. Dobrá, je to jen větší výzva jeho novinářským schopnostem. Představa úkolu, který ho čekal, ho trochu uklidnila.

Bez výstrahy se náhle snížila viditelnost, ocitli se v oblaku bílé mlhy. Finchera rozeznával jen jako siluetu, skafandr okamžitě přepnul na radar. Podle HIDu kombinoval údaje z extrémně krátkých a dlouhých radiových vln a skládal je do jediného obrazu.

„Co se děje?“ zeptal se Backsyht nervózně na volném okruhu.

„Ocitli jsme se v oblasti zvýšené teploty, metanový led taje – tedy sublimuje. Možná místní inverze, ale podobné klimatické jevy nejsou v databázi. Odjedeme,

jakmile budou splněny úkoly priorit A a B,“ vmísil se do jeho dotazu strohý majorův hlas.

Mlha zhoustla, Backsyht se opřel o zaoblený povrch přistávacího modulu, najednou na něj události posledních hodin dopadly plnou vahou a cítil se pod psa. Procestovat desítky miliard kilometrů, jen aby se dostal do počasí na pohled se ničím neodlišujícího od typického londýnského smogu. Ucítil pálení v penisu a okamžitě si vybavil varování lékaře. Jeden z průvodních příznaků zavedení katetru bylo nepříjemné pálení. U citlivých jedinců mohlo přerůst až v nepřekonatelnou bolest. Vzpomněl si na případ dvou vojáků, kteří v kosmonautickém žargonu „spadli přes palubu“ – spáchali sebevraždu právě z tohoto důvodu, a to i když věděli, že v průběhu dalších několika hodin budou zachráněni. Možná jsem sem nikdy neměl jezdit, napadlo ho chmurně.

Kovacs vykroužil po ledě ostrou otáčku vpravo, pak vlevo a opsal kolem modulu celý kruh. Pásový traktor reagoval spolehlivě a choval se jen nepatrně hůř než při jízdě po ledovci na zemi. V akumulátorech bylo šťávy na dvacet hodin jízdy, ze zkušenosti věděl, že až se provozem zahřejí, údaj se vyšplhá ještě o pár hodin nahoru.

„Stroj podle předpokladů v pořádku,“ ohlásil výsledek zkoušky.

Druhý v pořadí vyrazil na zkušební jízdu Pietro. Držel se vedle Kovacsových stop, ale nevšiml si pětimetrového zlomu a absolvoval krátký let s tvrdým přistáním.

„Kurva,“ ulevil si, ale nezpomalil.

Desetitunový pásový stroj naložený pěti tunami nákladu vydržel. Zbytek okruhu absolvoval ve stejné rychlém tempu a zaparkoval kus za Kovacsem.

Třetí vyrazil na okružní jízdu Fincher. Řidič/pilot byla jeho třetí specializace a počínal si opatrněji. Přesto zvládl všechno bez problémů. Když dojel do cíle, doprovázela ho vlečka bílé mlhy.

„Led po několikanásobném zatížení pásy odtává. Pokud nebudeme chtít rozdávat vizitky, budeme muset jet vedle sebe,“ zabručel Brugger.

„Traktory v pořádku, připravené na cestu. Výstroj naložena,“ nahlásila Spiceová na veřejném okruhu McBaneovi.

Ten zatím stále nevyšel z raketoplánu.

„Rozumím. Odjed'te o tři sta metrů dál a počkejte na mě.“

Kovacs počkal, až naskočí jeho posádka – Brassi s Wellerem a Spiceovou – a vyjel jako první. Ostatní ho v uctivém odstupu následovali. Věděli, že vybere nejlepší cestu. Vždy vybíral nejlepší cestu, i v místech, která nikdy dřív neviděl.

Zaparkovali vedle sebe, všichni se jako na povel otočili zpět a unisono nastavili optiku na velké přiblížení. Z otvoru vyřezaného do trupu raketoplánu vylezla anonymní postava ve skafandru. Major jako jediný neměl na přilbě žádné jméno. Obešel v ledu pohřbený stroj, v jednom místě se zastavil, něco zvedl a hodil to blíž k raketoplánu. Potom se vzdálil o dalších třicet metrů, zastavil se a udělal čelem vzad.

Spiceová se přepnula na infra, modrošedý obraz Pluta se rozsypal v rudé záři vystupující z osmi předmětů rozmístěných kolem v ledu pohřbeného raketoplánu.

„Už aktivoval termické nálože,“ oznámila ostatním.

Majora i stroj zahalila mlha, na radaru však mohli dál sledovat, jak led sublimuje, plynný metan expanduje a vzápětí ochlazený zase krystalizuje v drobné vločky, které stroj zasypávaly příkrovem opětovně sublimujícího sněhu. Celý raketoplán pomalu klesal pod úroveň ledu. Spiceová si představovala, že někde v metanovém podzemí, kde plyny nebudou moci tak snadno uniknout, led taje ve vrící moře bezbarvé kapaliny, která definitivně zaplavuje hladký keramický plášť, vyplňuje prostory pro posádku a na věky věků mumifikuje pozůstatky po lidské přítomnosti. Lépe než to uměli staří Egypťané nebo kdokoliv jiný na Zemi.

Nakonec třisetunový kolos zmizel a ustalo i sněžení.

„Termické nálože ještě hoří, klesá stále hlouběji. Ale led nad ním už je celistvý,“ komentovala dál Spiceová své pozorování.

Backsyht nevěřícně zavrtěl hlavou. Po rozměrném stroji nezbylo ani stopy, díval se na hladkou špinavě bílou rovinu.

„Už není cesty zpátky,“ zamumlal.

„To nebylo v okamžiku, kdy jsme si nastoupili. Palivo stačilo právě tak na přistání,“ odpověděl mu překvapivě Weller.

Backsyht věděl, že je správný čas na otázku, ale uprostřed sterilní prázdnoty mrtvého Pluta, odkázaný na tři pozemní traktory bez přetlakové kabiny, na to nenašel sílu a raději se vyškrábal na sedadlo.

Kapitola třetí

V ZEMI ULTRAMRAZU

Trojice pásových traktorů se probíjela ledovcem. Zpočátku jejich přímý kurs ve skutečnosti vypadal jako nepřetržitá série zajížděk, odbočování z azimutu a opětovných návratů k vytyčenému směru. Po několika omylech Kovacs získal cit pro terén a vraceli se jen minimálně.

Svah se začal prudce zvedat, přitáhl páku kniplu a zvýšil rychlost. Pokud by to neudělal, třicet metrů pod vrcholem by i drapákovité pásy zakusující se do ledu jako gigantické dračí spáry začaly podkluzovat. Radar těsně za vrchol neviděl, ale ze zkušenosti věděl, že pak přijde zlom a skok. Stroj se zazmítal, když se přehoupl přes konec kry, na okamžik se jim otevřel výhled do hlubiny, čekal je téměř čtyřicetimetrový pád. Podle dálkoměru třicet sedm celých dvě desetiny metru. Weller na zadním sedadle sykl, Kovacs přidal plyn. Chtěl, aby doletěli až za zborcený okraj spodní ledové kry a měli dostatečnou rychlost, aby se nepřevrátili. Současně poslal stejný pokyn řidičům za sebou. Patnáct tun těžký stroj se ocitl ve vzduchu a povlovným obloukem začal padat, současně se otáčel kolem kratší osy.

„Převrátíme se, převrátíme!“ opakovaně křičel Weller.

Kovacs se mrkl na simulační displej. Nepřevrátí, ale bude to těsné, něco je při přepadu přes hranu nepěkně nakoplo. Pád trval mučivě dlouho, před plastikovými štíty nahrazujícími čelní sklo se objevil nepříjemně

rychle se přibližující rozpraskaný led plný šrámů a překvapivého množství černých teček prachu. Dopadli téměř čelně, ale pásy se okamžitě chytily, udělily traktoru dopředný impuls a posadily je na podvozek.

„Tak tohle bylo trochu divočejší,“ utrousil Kovacs a dál pozorně sledoval terén před nimi; ve sluchátkách se ozývaly nadávky, výkřiky a klení ostatních členů komanda. Jen major na sedadle vedle něho zůstával tiše a bez hnutí, jako by se ho to netýkalo.

„No to mě poser!“ hulákal Gunner. „Rozflákám ti hubu, Kovacsi, kudy nás to vezeš?“

„Do pekla tak mrazivého, až ti ztuhne krev v žilách, chlapče,“ odpověděl Kovacs a zmlkl, protože je čekal přejezd přes plochu, která se mu ani trochu nelíbila. Led byl příliš popraskaný a tak nějak pórovitý.

„Zastavíme a raději to omrkneme, pane,“ oznámil McBaneovi.

„Kuzmin, jistit ho bude Vorošilov,“ zazněl bez váhání rozkaz.

O šest hodin později stáli na dně úzkého, ale nepříliš hlubokého údolí, s častěji a častěji vystupujícími temnými strukturami skalisek prodírajících se skrz metanový příkrov jako kořeny země. Od vrcholu průsmyku procházejícího pohořím Griuevič je dělilo posledních pár kilometrů. Stroje zaparkovali do trojúhelníku a motory nechali běžet na nízký výkon, aby nevychladly. Major, Vorošilov a Fincher odpočívali přímo na sedadlech, ostatní se rozložili mezi traktory na víka beden s náhradními akumulátorovými články.

Chorybd ležel na zádech a pozoroval černou oblohu s hvězdami, Pietro ucucával z energetického nápoje, který jim ve skafandru nahrazoval jídlo, Brugger, opřený o kola, znovu procházel seznam zbraní a munice. Ostatním se zřejmě podařilo usnout, protože se do hovoru nezapojovali.

„Už jsme blízko, cítím to v kostech,“ přemýšlel nahlas Pietro. „Co říkáš, Chorybde?“

„Dal bych si pivo. U nás doma je taková hospoda a tam mají moc dobrý pivo.“

„Nejbližší hospoda je na Marsu, to je nějakých pět světelných hodin daleko, nech si zajít chuť. Já mám chuť na ženskou, ta sedí kousek odtud.“

Pietro ucucnul z výživové trubice tak silně, že zamlaskání bylo slyšet i na komunikačním kanále.

„Umrzly by ti koule, než bys řekl švec,“ zasmál se Brugger.

„To jo. Ale už jsme blízko a pak to bude jiné. Ale ty se k pivu stejně nedostaneš,“ popichoval Pietro Chorybda.

„Já sice nic v kostech necítím,“ odpověděl Brugger, „ale major přikázal zastavit, abychom si před akcí odpočinuli. A přesně to udělám.“

Ostentativně se posadil na vyřazený akumulátor, nohy natáhl před sebe a složil si ruce na prsou.

Pietro se odmlčel a jen se rozhlížel. Nevěděl, odkud se berou, ale traktory i postavy ve skafandrech pokrývaly drobné šupiny ledu. Zblízka zjistil, že to jsou miniaturní sněhové vločky. Připomínaly mu okvětní lístky stromů u nich doma, když se jaro měnilo v léto. Pohodlněji se uvelebil na svém víku a zavřel oči. Skafandr ho zatím dřel jen málo, neměl si nač stěžovat. Až se zítra probudí,

budou u cíle a konečně začne vlastní mise. Potom se vrátí na Zemi, tak bohatý, jak si přál ve svých nejodvážnějších snech. A zařídí si nevěstince plný ženských dle svého gusta. Začal přemýšlet, jak by měly vypadat, a došel ke svému oblíbenému druhu – vysoké prsaté blondýně s modrýma očima. U nich doma byly všechny ženy menší černovlásky s výraznými lícními kostmi, těch měl plné zuby. Možná to pak bude stejně skvělé, jako když se poprvé v životě miloval s Miriam, právě takovou černovláskou, na zemi pokryté bílými snítkami květů. Poprvé a jedinkrát. Se vzpomínkou usnul.

Major William Alva McBane nepotřeboval spát. Seděl na místě spolujezdce, před očima mu defiloval seznam vybavení, stav techniky, kontroloval zásobu energie, kyslíku, fyziologické parametry jednotlivých členů týmu.

Weller zatím nepůsobil žádné problémy, ale jeho hladina stresových hormonů zůstávala i ve spánku vyšší než by měla, naopak Backsyht, kterému v průběhu uplynulého dne několikrát povolily nervy, spal uvolněně. Parametry ostatních byly plus mínus stejné jako na obvyklých misích a při tréninku. Pouze Vorošilov měl nižší spotřebu kyslíku a rychlejší reakční schopnost, než odpovídalo tréninkovým záznamům, encefalogram permanentně zaznamenávaný lékařskou diagnostikou skafandru ukazoval, že se ve spánku nachází na rozhraní mozkových pásem théta a delta, jako by byl ve stavu hluboké meditace a ne nervózního dřímání na povrchu planety s teplotou pár desítek kelvinů nad absolutní

nulou. Bylo docela dobře možné, že u něj nešlo o nic neobvyklého, protože měl poprvé k dispozici tak podrobné lékařské informace týkající se jeho lidí. Při přípravě mise Maska, jak plánovači SONICBMu akci nazvali, nebylo nic ponecháno náhodě.

Zorné pole holodispleje bliklo a na okamžik ho nahradilo krátké hlášení: Rozkaz číslo tři zpřístupněn. McBane netušil, jaký algoritmus SONICBM používá k rozhodování, kdy se má ke kterým datům dostat, ale podezříval je, že se nespolehají na elektroniku, ale nějakým způsobem ověřují jejich postup. Možná na nějaké tajné základně obíhající před oběžnou drahou Titanu, nebo rovnou na Zemi. To však znamenalo, že musí mít na Plutu utajenou retranslační stanici.

Briefing začne za sto osmdesát sekund, oznámila další zpráva.

„Budíček, obdrželi jsme rozkazy,“ promluvil McBane na veřejném okruhu.

První se zvedl Vorošilov, McBane viděl, jak se okamžitě napojil na senzory zbraní a vzápětí kontroluje stav strojů. To už Fincher sjížděl zdravotní stav posádky. McBane si jediným mrknutím vyvolal výpis dat, která lékař obdržel o něm samotném. Zakládala se na starých záznamech, se skutečností neměla společného vůbec nic.

Za dvě minuty všichni seděli na svých místech, dvanáct siluet v těžkých hypotermických skafandrech s bojovou nadstavbou. McBane je napojil na vlastní okruh a čekal.

Jako první se objevilo koncernové logo se stylizovanou Sluneční soustavou uprostřed. Mars jako symbol dlouhodobých terraformních snah společnosti zářil zeleně, administrativní centrála v Lagrangeově bodu soustavy Země – Měsíc byla znázorněna modrou hvězdou. Pak se logo zdeformovalo do obrazu schematické postavy, která se proměnila v dobře udržovaného padesátiletého muže.

„Tss, sám velký šéf, Senassi,“ neudržel se Brassi.

McBane byl také překvapen. Dědičný ředitel byl napůl mytickou postavou, nepředpokládal, že by se svými zaměstnanci jakékoliv než nejvyšší úrovně jednal osobně.

„Majore, dámo a pánové,“ podíval se jim do očí, „to, že teď sledujete tento záznam, znamená, že vaše pověst nelhala a dostali jste se až na předpokládané místo C. Chce to jistým způsobem drsnou národu, dobrovolně se vydat do místa, z něhož není návratu.“

Usmál se uznalým a současně trochu nevěřicným úsměvem.

„Vaše zásoby kyslíku vystačí na dalších osmnáct hodin, energie v akumulátorech vozidel na osm hodin a skafandry udrží podporu životních funkcí stejnou dobu.“

Brassi si okamžitě na holo vytáhl skutečné údaje a porovnal je s původními předpokládanými a tím, co jim sdělil Senassi. Jejich zaměstnavatel nepoužil extrapolované údaje, ale skutečné, to znamenalo, že sledují interaktivní záznam a možná dokonce i nějaký druh autonomní simulace.

„Protože vaše výprava představuje značnou investici a mou povinností je chránit investice SONICBMu,